

Колькі сябе памятаю, заўсёды ў жыцці мне спадарожнічалі ўспаміны пра дзядулю, расказаныя мамай і бабуляй. Гісторыі з часам становіліся ўсё цікавейшымі і паўнейшымі. І вось надышоў час, калі я вырашыла падзяліцца імі з большым колам людзей.

Рашэнне было прынята, калі з'явілася магчымасць паехаць у Меднае (Расія), дзе разам з іншымі з лагера ваеннапалонных у Асташкаве спачывае мой дзядуля Уладзіслаў Саковіч. Там, каля 200 км на паўночны захад ад Масквы, знаходзяцца польскія ваенныя могілкі, дзе месціцца 25 масавых пахаванняў. Я пазірала на выразаныя на камені імя і прозвішча дзядулі і думала, колькі ён мусіў перажыць і выцерпець, пакуль не спачыў у гэтай зямлі, так далёка ад сваёй Бацькаўшчыны. Думала таксама пра тое, як шчасліва ён жыў да пачатку вайны разам са сваёй сям'ёй і што планаваў...

Гэтае апавяданне пра дзядулю будзе вельмі простым. А ілюстрацыяй да яго няхай стануць фрагменты верша аўтарства дзядулевай дачкі, маёй мамы Браніславы Саковіч.

Дзядуля нарадзіўся ў 1899 годзе ў невялічкай вёсцы Углы ў тагачасным Васілішкаўскім павеце (сёння гэта Шчучынскі раён на Гродзеншчыне). Меў 4-ых братоў і 2 сястры.

У кожную нядзелю хадзіў з сям'ёй у касцёл. Выпісваў рэлігійныя часопісы і шмат чытаў. Вылучаўся зычлівасцю да людзей і шчырай верай у Бога. Пасля заканчэння школы вырашыў зрабіцца кавалём.

Стаў дасканалым спецыялістам у сваім рамясле, за што заслужыў павагу і пахвалу ад людзей. "Працавіты і міласэрны" – так пра яго казалі. Падчас хваробы брата дзядуля аддаваў таму палову грошай, якія сам зарабляў цяжкай працай пры горне. †

Пабудуем домік, падраснуць дзеткі,

□□□ **Каля дому будзем садзіць кветкі.**

□□□ **Мы самі маладыя, вырастуць дзеці,**

□□□ **Весела нам будзе жыць на гэтым свеце.**

Куды вядуць сцежкі памяці

Аўтар: Зоф'я Гук, Гродна
01.10.2017 00:00

